

sme Ženy

8/2007

magazín o nás: také, aké sme

MANŽELSTVO
VERZUS ŽIVOT
„NADIVOKO“

Aké právne výhody majú
mladomanželia oproti
partnerstvám bez papierov

KOREKCIA
VIEČOK ČI
PRSNÍKOV?

Zistili sme, ktoré
plastiky hradí poisťovňa

*Zuzana
Mauréry*
„Nestíhať je dnes v móde.“

Olivovozeleň hodvábne šaty, Rina Mode
Zlatý náhrdelník a náramok so zelenými
a žltými visiacimi kamienkami, D'iva

Zuzana Mauréry

NESTÍHAŤ JE DNES V MÓDE

Boli časy, keď v jeden deň hrala v troch štátoch. Dnes si vyberá dobrú prácu s kvalitnými ľuďmi a hovorí, že nie je odkázaná zobrať len tak hocičo.

TEXT: EVA MIKLÁNKOVÁ / FOTO: LENKA ŠTEFANKOVIČOVÁ

Pred niekoľkými dňami ste mali v Brne premiéru muzikálu *Čarodejnice z Eastwicku*. Ako dopadla?

Výborne, všetky špeciálne efekty fungovali a ľudský faktor sa tiež vypál k najlepšiemu. Príďte, je to veľmi fajn predstavenie!

Prečo ste si vybrali práve účinkovanie v Brne?

Pretože tu robia plnokrvný muzikál na vysokej úrovni. Toto brnianske divadlo je v určitom zmysle fenomén. Riaditeľ divadla, pán Moša, dokázal v súčasnosti a v stave českej aj slovenskej kultúry vybudovať vedľa starej scény nové muzikálové divadlo. Každé s kapacitou okolo 600 miest, ktoré dokáže večer čo večer naplniť. Mestské divadlo Brno dostalo dokonca práva na muzikál *Čarodejnice*, a to ako jediné zo siedmich ďalších európskych uchádzačov. To o niečom svedčí.

Do muzikálu ste sa dostali cez konkurz?

Áno. Nikto vás nikam nezoberie pre vaše modré oči, vždy odznova musíme dokazovať, že sa na postavu hodíme a že na ňu momentálne aj máme. A to je tak v poriadku. Na druhej strane mi zaplatili skúšky, po celý čas hotel a slušný honorár. To u nás, až na pani Vondráčkovú, nezažil žiaden sólista.

Čo sa vlastne deje počas skúšobného obdobia, keď sa pripravuje muzikál?

Zjednodušene povedané, všetky zložky, teda herecké scény, tanečné čísla a piesne sa nacvičujú zvlášť, a potom sa to všetko

postupne popriďáva. Záleží potom len na divadle, ako na tom s profesionalitou skutočne je. Sú divadlá, kde s vami prejdú stokrát každú notu a každý krok, všetky materiály, všetky zmeny vám hneď doručia a všetko je vopred pripravené. Potom sú také divadlá, že tretina ľudí robí štyri veci naraz, aby sa uživil, takže niekedy ani

vlastnou kožou na trhu a len vy budete dobrý alebo zlý.

To je asi veľmi ťažké, však?

No zábava to práve nie je, je to dosť stresujúce. V Brnianskom divadle robia muzikály už niekoľko rokov a majú muzikálovú školu, herci sú na tento žáner pripravení a sú veľmi flexibilní. Rýchle záskoky tam

{ Bohatý nie je ten, kto má veľa, ale ten, kto má dosť. Ja mám dosť }

niemate s kým skúšať, prípadne vám strčia do ruky CD, že „nauč sa to podľa toho“. A stalo sa mi aj to, že sme v zúfalstve chceli na baletnej sále sami skúšať a vrátnik nám odmietol dať kľúče. Vraj to potrebuje písomne. My herci sme však nepolepšiteľní a pre umenie urobíme aj to posledné, a tak sa to vždy na poslednú chvíľu s odretými ušami zvládne. Na premiére ste so svojou

nie sú výnimkou. Dokonca sa stáva, že herec v jeden večer hrá na jednej scéne v prvej polovici a potom prebehne cez dvor na susednú scénu odohrať v inej hre druhú polovicu.

ODCHOD DO VIEDNE

Aj pri dohadovaní nášho rozhovoru som mala pocit, že vediete náročný →

spôsob života. Ste stále na cestách. Ako sa to dá zvládnuť?

Zdanie klame, len ste ma zastihli tesne pred premiérou. Nestíhať je dnes v móde. Keď som sa vrátila z Viedne, nemala som chuť nič robiť. Môcť nič nerobiť, je obrovský luxus! Nie, už nemám hektický život. Časom, keď som v jeden deň pracovala v troch štátoch, odzvonilo. To bolo už naozaj na hlavu. Naopak, tým, že som bola rok a pol vo Viedni, obmedzila som pohyb. Hrala som každý deň, ani som nič iné robiť nemohla. Po Viedni sme natočili film *Návrat bocianov* a prijala som ponuku z Brna. Tam som bola posledné dva mesiace a teraz po premiére som opäť v Bratislave. Hrám ešte v *Sekretárkach* na Malej scéne a mám aj zopár speváckych vystúpení. Po návrate som síce dostala ponuku do reality šou, do sitcomu aj do muzikálu, ale snažím sa vyberať si zaujímavú prácu. Nežijem preto, aby som len pracovala. Hoci, ako sa tak na seba pozerám, zatiaľ to tak vyzerá (smiech).

Čo pre vás znamená zaujímavá práca?

Práca, pri ktorej sa niečo nové naučím a posunie ma ďalej. Keď človek zažije takú profesionálne a kvalitatívne inú prácu, ako som mala možnosť vidieť vo Viedni,

prehodnotí svoje priority a rozmyslí si, čo a najmä kde bude najbližšie pracovať. Dostala som aj ponuku zostať vo Viedni, ale peniaze sú pre mňa slabá motivácia. A cítila som sa tam vytrhnutá s kontextu.

Prečo?

Pretože mám na Slovensku za sebou veľa práce, hereckú minulosť, kamarátov, ľudí,

Veľa ľudí sa na muzikál díva zvrchu ako na komerciu prepchatú celebritkami

s ktorými rada robím divadlo a vážim si ich schopnosti. Vonku úplne všetko nenájdete.

A prečo ste sa rozhodli vôbec ísť do Viedne?

Pretože tento vlak zastal predom mnou a ako hovorí pán Huba, nechcela som uraziť kartu osudu. Takúto vec treba bez debaty absolvovať, aby človek získal odstup a reálny pohľad na to, čo je doma a spoznal, „kde je sever“. Pre dnešných mladých ľudí to bez toho už ani nejde. Angažmán vo Viedni mi pomohol v tom, že som si uvedomila, kde som z umeleckej stránky v porovnaní s konkurenciou a vysokou úrovňou európskeho muzikálu. Zo začiatku som totiž mala obrovský východoeurópsky komplex, cítila som sa menejcenná a chvíľu mi trvalo, kým som dokázala uplatniť svoje schopnosti. Myslím, že som konečne získala zdravé sebavedomie.

Ako ste sa do Viedne dostali?

Na predstavenie *Niekoľko rád horúce* prišiel jeden viedenský agent a oslovil ma. Spýtal sa, či by mi mohol robiť manažéra a či by som neprišla do Viedne na nejaké konkurzy. Po dvoch rokoch viac či menej úspešných konkurzov mi nakoniec ponúkol francúzsky režisér a choreograf rolu Ro-

meovej matky *Lady Montague* a následne *Dojky v muzikáli Romeo a Júlia*, pre ktoré sa mi oplátilo všetko tu nechať a ísť.

Čo najdôležitejšie ste sa vo Viedni naučili?

Zdravíť. S úsmevom. Za každých okolností sa snažiť byť slušná a za každých okolností vedieť komunikovať. Slováci sa musia ešte veľa a s pokorou učiť od vietnych svojich susedov a zároveň sa musia naučiť vážiť si domácu kvalitu. Viete, kto vymyslel šošovky do očí? Slovák. No preto, že o to tu nikto nemal záujem, tak patent predal za hranice. V zahraničí nie je každý nahraditeľný. Ak je niekto naozaj kvalitný, tak si ho chránia, pretože vedia, že len tá kvalita im prinesie peniaze. Tu? Nahradia vás dychtivým amatérom. Mimochodom, v brnianskom divadle je takmer polovica sólistov Slovákov.

HNEV NA SLOVENSKÉ DIVADLO

Zdá sa, že máte pomerne negatívny názor na stav slovenského divadelníctva a muzikálu. →

Zuzana Mauréry (39)

sa narodila 23. septembra v Bratislave, v rodine profesionálnych operných spevákov. Vyštudovala herectvo na VŠMU, deväť rokov bola stálou členkou Radošinského národného divadla, hosfovala v Slovenskom národnom divadle, Astorke, na Novej scéne, v Divadle Andreja Bagara v Nitre, pôsobila vo Viedni, v Prahe aj Brne. Dlhší čas spievala v televíznom kabarete *Dereš*. Žije v Bratislave, je slobodná.

Ružový hodvábný top s aplikáciou, Ružový zavinovací svetník, Šifónová tmavohnedá sukňa, všetko Rina Mode

1970

1975

1989

Život v divadle

Už ako dieťa mala Zuzana Mauréry blízko k divadlu. Na vysokej škole vyštudovala herectvo, no vždy túžila robiť muzikál. Dodnes účinkovala v desiatkach inscenácií. K tým, ktoré si ona najviac váži, patrí rola Dojky vo viedenskom muzikáli *Romeo a Júlia* a nedávna premiéra *Čarodejnice z Eastwicku*.

Romeo a Júlia, 2006.

Čarodejnice z Eastwicku, 2007.

Viete, mňa doma nikto nikdy extra nechválil. Mama mi viac-menej povedala len to, čo som urobila zle a na čom treba pracovať. Tak sa nehnevajte, že len kritizujem a nespievam ódy na našu kultúru. Mám pocit, že u nás pokrok spočíva v negovaní všetkého, čo bolo a stále začíname odznova, miesto toho, aby sme nadviazali na to dobré, čo zanechali pred nami iní. Dokedy budeme vykopávať tie *Na skle malované*, *Neberte nám princeznú* a všetky veci, ktoré tu už boli? Veď nehovorím, že sú to zlé predlohy, ale poďme, preboha, ďalej!

Prečo si myslíte, že to tak je?

Veľa ľudí sa na muzikál díva zvrchu ako na komerciu prepchatú celebritkami a hviezdíčkami. Ani sa veľmi nedivím. Je to však jeden supertužký žánr, kde treba ovládať veľa vecí, pieseň sa nedá odohrať a tanec odprechádzať. Ja som študovala herectvo preto, lebo som chcela robiť muzikál. Lenže tu radšej kúpiť dobrý reflektor, ako by mali zaplatiť dobrého interpreta. Ak príde nejaký dobrodruh, ktorý dokáže zaplatiť kvalitného herca, diváci určite zmenia názor. Kvalitný muzikál, opereta či kabaret jednoducho patria k vyspelej kultúre.

na kvalitu, ktorú nedokážeme poskytnúť, a tak privádzame české druhotriedne „písničkáry“. Nehovorím o tom, že nemáme ani muzikálovú školu. Vždy ide o nejaký kompromis – buď účinkuje spevák, ktorý vie trochu hrať a dobre vyzerať, alebo tanečník, ktorý trochu spieva, alebo nejaká celebrita, ktorá vie zo všetkého čosi.

Ktorú doterajšiu rolu si najviac vážite?

Najradšej som hrala Vitálošovu z *Konečnej stanice* u Radošincov a aj Robertu v *Mnůlkach*, to išlo ako po masle a mala som z toho veľkú radosť. Najnáročnejšia bola Dojka v *Romeovi a Júlii* vo Viedni. Viete, keď stojíte sám na obrovskom javisku, pred vami 1200 Viedencanov a musíte spievať perfektnou nemčinou áriu písanú pre soprán a vy ste mezzosoprán, nemáte šepkára a pred sebou len dirigenta - perfekcionalistu, ktorý vám nič neodpustí a vy ste tam prvý Slováčok. No, nebolo to len tak. Mój agent bol na premiére zelený od strachu. Táto práca bola pre mňa obrovským zadosťučinením.

Na čo ste mysleli, keď ste tam tak stáli?

Vážení, budete musieť zobrať na vedomie, že existuje Slovensko!

Tu radšej kúpiť dobrý reflektor, ako by mali zaplatiť dobrého interpreta

Aké navrhujete riešenie?

Ja som interpret, za riešenia sú tu platní iní. Je obrovská hanba, že naše hlavné mesto nemá hudobné divadlo. Keď zavolať umelecký šéf z Brna na Novú scénu s ponukou na spoluprácu, na druhom konci znela odpoveď: nemáme záujem. Samozrejme, ani Karlín z Prahy by nemohol prísť, lebo sú to slušné hudobné divadlá, ktoré majú aj orchester a orchestrálna jama na Novej scéne je zrušená a všetky nástroje rozpredané. Pretože načo mať orchester, keď stačí ľuďom písať hudbu z playbacku! Jasné, my nemôžeme ani uvádzať solídne muzikály, lebo kúpa ich práve je viazaná

ŽIVOT MIMO DIVADLA

Pochádzate z umeleckej rodiny. Máte pocit, že divadlo vám bolo predurčené?

Nemám pocit, že by ma nejaká sudička znásilňovala: musíš hrať divadlo, lebo ináč... (smiech). Buď sa vydáte v šlapajach rodičov, alebo idete inou cestou. Ja som napríklad chcela byť v detstve letuška alebo bufetárka v divadle. Letuška preto, lebo mój otec účinkoval sedem rokov v Košiciach a aby ma aspoň občas videl, tak si ma s mamou ako päťročnú posielali lietadlom. Väčšinou som však bola s mamou v divadle, kde ma strážila slečna z bufetu. A keďže som bola a som veľký gurmán, chcela som

robiť bufetárku v divadle, aby som bola aj pri divadle, aj pri jedle (smiech).

Takže rada jete. Máte v zmluve tak ako napríklad modelky, že nemôžete zmeniť svoju vizáž, výrazne pribrať či schudnúť?

Áno, nemôžem si radikálne z jedného dňa na druhý zmeniť vizáž. Avšak za rok a pol som pribrala pätnásť kilogramov (smiech). Nikto mi to však vo Viedni nevyčítal.

Vy ste pribrali pätnásť kilogramov?

No, v *Romeovi a Júlii* som, bohužiaľ, nemusela urobiť ani krok, rok a pol som mala o robotu postarané, tak som veľmi zlenivela a šialene pribrala. Ono sa to nezdá, ale keď začnete žiť v inej kultúre, s iným jazykom, s inou pracovnou náplňou, úplne to človeka oblbne. Čítala som, že keď prišiel Forman do Ameriky, pol roka len spal.

Ako to teraz riešite?

Spánok, šport a zdravá strava. Teraz, keď som bývala v hoteli v Brne, mali dole spín-

ning. Zhasne sa svetlo, pustia super muziku a vy šliapete do pedálov ako o dušu. Super vec.

Máte úspech, slávu, peniaze... Chýba vám vôbec ešte niečo v živote?

Úspech, sláva, peniaze nie sú záruky na šťastie. A hovorí sa, že bohatý nie je ten, kto má veľa, ale ten, kto má dosť. Ja mám dosť. A snažím sa tešiť z toho, čo mám. Mám zásady, podľa ktorých sa snažím žiť, akokoľvek je to ťažké. A s chlapmi to teda ťažké je. Vlastne nie je. Lebo ti poriadni, ak už nie sú ženatí, vymreli. Minule sa mi stalo, že som prišla do miestnosti, kde bolo asi päť mužov, z ktorých jeden bol Milan Lasica. Vošla som a on ako jediný sa postavil. Áno, prosím, také veci ešte existujú. ●

Neónovožltý dvieradový kabát, Next / Fialový náhrdelník, Diva

VIZÁŽ: BARBORA SLÁDKOVICHOVÁ / STYLING: ZABĚLA KEMATI / FOTO: TRO KRATOCHVIL, APO IV Z.M. / DAKLENE ZA UNOŽENIE: FOTOGRAFOVANIA KAVARNI HOLLAND CAFE V BRATISLAVE